

otte Graders Snapse, der allerede er sat under Vesten, antager Munterheden en mere opløsende Karakter.

Madammerne løser Kappebaandene og trækker ugenert Manchetterne af de faste Arme. Og da de endnu er blomstrende Skikkelser, og da Mændene, trods deres Alder, endnu ikke er fremmede for erotiske Følelser, udbreder der sig snart en Stemning af Æmhed og Galanteri, — indtil Punschen, gjerne henad Klokken to, fuldstændig har taget Magten, og Mændene begynder at fortælle Fruentimmerhistorier. Da flytter Konerne krænket ind i den forreste Stue, hvor Kaffen serveres med Kandissukker og Kirsebær-ratafia.

Endelig henad Morgenstunden sejler de hjemad, hver til sit, i en Lyksalighedstilstand, fra hvilken der endnu Dagen efter hviler et Skjær over dem, som fra en nedgaaet Sol. — —

Af alle disse aarlige Fester er der dog ingen, der imødeses med en saadan Spænding og fejres med en saadan Fryd som Skipper Mortensens Dag.

Denne indtræffer hen paa Efteraaret, naar Olufsen, med Messingbrillerne paa Næsen, ved den daglige Gjennemlæsning af »Telegrafen« faar konstateret, at Skipper Mortensen fra Flensborg med Sluppen »Flyvefisken« har passeret Toldbodbommen og lagt ind ved Børsen.

Det første, der i den Anledning bliver foretaget, er, at Chatolskabets hemmelige Skuffe aabnes af Madammen og Sparekassebogen efterses, hvorpaa Olufsen, der ikke gjerne bliver betroet Omgang med Penge, sendes til Byen for at opsøge Didriksen.

Didriksen er en anden gammel Ven af Huset, der er Droskekusk og boer i St. Brøndstræde, og som — i Følge en snart halvhundredaarig Skik — til denne Fest beredvillig stiller sig selv og sit Kjøretøj til de gamle Venners Disposition.

Dette er dog saaledes at forstaa, at den nulevende Didriksen, »unge Didriksen«, ikke er den virkelige, men en Søn af den gamle Didriksen, som Højbaadsmanden en Gang i dennes Orlogstid frelste for »Kat«, og som af Taknemmelighed derfor aarlig viste dem denne lille Venlighed.

Men den unge Didriksen har som en god Søn gjort sig en Ære af at overtage den afdødes Forpligtelser, — og desuden véd han, hvad der ved denne Lejlighed ventes.

Til den fastsatte Tid — gjerne Klokken 11 Formiddag — stiller han da ogsaa præcis i Hjærtens-frydgade, med et Kjøretøj saa blankt og pudset som til et Grossererbryllup i Helliggejst.

Oppe hos Olufsens, der beboer Salslejligheden, har der imidlertid siden den tidlige Morgen hersket den forskrækkeligste Travlhed. Snart har Højbaadsmandens hvide Hoved, snart Madammens Sirtses Natkappe strakt sig ud af Vinduet og med Spænding set ned ad Gaden. Og den første farer endnu i ynkkelig Ubehjælpssomhed rundt i Underbuxer og uknappet Manchetskjorte, da Didriksens Pisk høres om Hjørnet.

Endelig kommer de ned — Madammen i »Wienershawls« og med Vindrunklaser paa Hattekysen, Olufsen med Tjenestemedaille og Dannebrogssordenens Sølvkors paa Frakkeopslaget samt et Uhyre af et sort — en Smule rustanløbet — Skorstensrør paa Hovedet.

Under højtidelig Stilhed blandt Børnene, der har samlet sig om Vognen, stiger de til Sæde. Og efter at Madammen hemmeligt har set sig omkring, som for at forvisse sig om, at ogsaa alle Gadens Øjne virkelig er i Vinduerne, ruller de ud af »Boxerne« og ind i St. Kongensgades Menneskemylr.

Det er et virkelig stolt Syn. Især er Olufsen Gjenstand for alles Blikke. Stiv og alvorlig, med den i Manchetskjorten nu helt indknebne Hals, som han ikke tør bevæge af Frygt for at sprænge Knappen, og Hænderne urokeligt hvilende over Paraplyskaftets Hornhaandtag, faar hans høje, indskrumpede og lidt krogede Skikkelse, fremhævet af de skinnende Dekorationer og Hatten over det hvide Hoved, ligesom et Skjær af fornem Ærværdighed, der vækker Forestillinger om noget som en gammel Admiral fra Aarhundredets Begyndelse. Paa begge Fortovene standser ogsaa Folk, alt som de kommer frem, og ser efter dem med en Blanding af Ærefrygt og Forundring, hvilken sidste forstærkes derved, at unge Didriksen, stolt over sit Selskab, hvert Øjeblik vender sig om imod dem i fortrolig Samtale.

Vejen gaar først til Sparekassen, hvor Madammen — sit Princip tro — selv gaar ind og hæver af Bogen. Dernæst gjøres en Afstikker om ad Gammeltorv og Vandkunsten, blandt hvis »Loppekællinger« Madammen nemlig fra gammel Tid har en uforsonlig Fjende, hvorpaa man endelig drejer tilbage og stiler hen imod Børsen.

Her staar Skipper Mortensen paa Flyvefiskens Dæk og gjenkjender Optoget, strax han ser det nærme sig.

Han er en lille Tyksak paa en sexti Aar, der netop forstaaer saa meget Sømandsskab, som er nødvendigt, for hver Mikkelsdag at føre en Slup med Fede- og Flæskevarer fra Flensborg til Børsen. Ikke des mindre kunde man gjerne antage ham for en ægte uforfalsket Ostindiefarer, naar han staar paa sit Dæk med en Skraa i hver Kjæve og Armene sænket ned i de dybe Klaplommer indtil op over Albuerne.

Han har alle Attributerne: en stor Lammeskindskabuds ned over Ørenringene, et blaat Anker paa Bagen af hver Haand — samt denne Mine, der som et fintmærkende Thermometer synes at snuse mod den mindste Vejrforandring og ane den længe før dens Komme.

Dertil spytter han rigelig saa langt som en almindelig Haandsprøjte, og bander værre end en Kavalleriofficer.

Overfor Olufsen har han imidlertid bestandig bevaret Koffardifarerens dybe Respekt og Højagtelse for Orlogsmanden. Og da han tillige er af en beleven Natur, der titulerer Madam Olufsen »Frue«,